

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXXVIII. Narrat insignes quasdam gratias quas ei D[omi]n[u]s, tu[m]
in arcanis no[n]nullis caeli ei patefacie[n]dis, tu[m] in aliis illustrib.
visionib[us] reuelationib[us] ipsi exhibitis: ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

tempore, tantam rituum mutationem vidi, vt, quomodo viuendum sit, nesciam: quid agent ergo, qui iam recens in mundum veniunt, & multis annis victuri sunt? Miseret me certe Religioforum & Religiosorum, qui ob sanctas quasdam rationes & fines in mundo & inter mundanos agere tenentur: magna enim & intolerabilis crux est, quam hoc in genere pati debent: qui si omnes inter se conuenire, seque in hisce scientiis ignaros & imperitos ostendere possent, & in his vt tales haberentur etiam vellent, magno se haud dubie onere & cruce liberarent; sed, hem, ad quas inopias deuoluta sum; de Dei magnalibus me loqui oportebat, & ecce ad mundi sordes & nugas delapsa sum: sed quia me Dominus, pro sua misericordia iam inde eripuit, hinc iisdem iam egredi volo. Illi porro iis se dedant, qui hasce fatuitates tam operose & laboriose obseruant; faxit autem Deus, vt in alia vita, quæ constans & immutabilis est, easdem non haueamus.

CAPVT XXXVIII.

INSIGNES QUASDAM NARRAT GRATIAS, QVAS EI DOMINUS, tum in arcanis nonnullis cali ei patifaciendis, tum in alijs illustribus visionibus & revelationibus ipsi exhibitis, prestari simul refert. quam inde in se effectus manerent, quantumque inde anima ipsius profecerit.

Um quadam vespera ita malè haberem, vt consuetam orationem omittere vellem, rosarium in manus sumpsi, vt, quò intellectus requiesceret, oratione vocali aliquantulum me occuparem, esto exterius satis quæra essem, eò quòd in oratorium sola concesseram. Verum omnes hæc diligentia parum iuuant, cum suam Dominus gratiam vult ostendere. Iam aliquantulum hoc in statu fueram, cum quidam mentis raptus tanto in me impetu ingruit, vt eum nullatenus impedire aut resistere possem. Videbat hic mihi in caelo constituta & primi quos illic vidi, erant pater & mater mea: videbã præterea alia quædã tam magna (idq; tam breui tempore spatio, vt eo salutatio Angelica decurri vix posset) vt illorum me visio valde extra me ipsam raperet: reputabamq; hoc vt singularè quandã Dei gratiã. Porro quantũ ad breue illud tẽpus, fieri potest, vt id fuerit longius; sed, talia videntibus solet id nimis quibrevue videri. Timebam, ne quã hinc forte illusio subesset; sed, quia mihi nulla subesse videbatur, hinc nesciebã quid agerem: pudebat me quippe non parum, huiusmodi ad Confessionem meam referre; idque non ex humilitate (vt mihi quidem videtur) sed quòd putarem illum me derisurum, ac dicturum: Hui nouũ Paulum,

Ll 3 qui

S. ...

opera ...

Visio quædam cultu sui.

qui caelestia & quæ in celo fiunt, videat! Huiusmodi Hieronymum
 Et, quia gloriosi hi Sancti huiusmodi res viderant, hinc etiam magis
 timere incipiebam, & lachrymis me identidem conficiebam: nullo modo
 que mihi veritatis fundamento niti videbantur. Tandem, non obita-
 te magnâ illâ difficultate quam sentiebam, Confessarium, magis
 adij: numquam enim aliquid, quantumvis mihi id graue fuisset, con-
 celare audebam: quod maximo perere timerem, ne mihi vsquam diabolus
 illuderet ac deciperet. Cum ergo is me ita afflictam & anxiam videret,
 non parum me est consolatus, multa ad hoc bona verba adducendo, quibus
 me ad hac anxietate liberaret. Postea contigit, (quin etiam modo
 quando contigit) vt etiam maiora mihi Dominus secreta reuelaret, non
 enim in anima potestate, vt etiam non possibile est, plura vt videat
 ei representetur: hinc in singulis visionibus plura non videbam, quia
 Dominus mihi ostendere dignabatur. Quod sanè tam multum erat,
 vel minima illius pars satis esset ad animam summa admiratione con-
 plendam, & inducendam vt quidquid in mundo est parui faciat & con-
 temnat. Vellem, possem aliquid declarare ex minimo eorum que intui-
 ligebam: at cogitans mecum, quo id modo fieri posset, ipsum profectim
 possibile esse comperio: nam si vel solùm illam differentiam, quæ
 lumen quod hic videmus, & id quod ibi apparet, est, (nam ibi nihil aliud
 liud, quam lumen) consideremus, ea sanè tanta est, vt nulla omnino
 vtrumque hoc lumen comparatio sit aut similitudo: imò ipse solis splen-
 dor & iubar, cum eo collatus, non nisi vile quid & abominabile esse vi-
 tur. Ipsa denique imaginatio, quantumvis ea acuta & perspicax sit, lan-
 nis huius, aut alterius cuiuslibet rei, quam tanta mihi Dominus cum
 luprate declarabat, vt verbis exponi omnino non queat, formam descri-
 bere, aut rudi quodam modo delineare planè non potest: omnes quippe
 sensus in tam sublimi gradu & suavitate recreantur, vt id satis exponi
 declarari non valeat: quocirca fatius est, vt de eo pluribus agere super-
 deam.

Alio quodam tempore, plusquam horæ spatio continuo, mirabiliter
 quædam Dominus mihi ostendebat, & à latere meo nusquam discedere
 videbatur, ac tandem dicebat, *Vide, filia, quantum amittant qui
 me sunt; quocirca tu hoc eis indicare ne negligas.* Ah Domine mi, quantum
 rum meum dicere prodest apud eos quos sua ipsorum opera in
 tate derinent, nisi illos Maiestas tua illuminet! Nonnullis quidem
 quos illuminare dignatus es, profuit magnalia & potentiam tuam
 gnouisse: at vident, Domine, te hæc tam improba & misera creatura
 stendisse, adeo vt pro magno reputem, fuisse vel aliquem qui fidem
 adhibere voluerit. Sit nomen & misericordia tua in æternum benedi-
 Ego saltem notabilem quamdam in anima mea progressum senti-

*Dominus
 magna illi
 secreta o-
 stendit.*

*Lumen
 quod in
 celo vide-
 tur expro-
 mi verbis
 non potest.*

In eo tempore semper ibi manere & esse, nec amplius ad vitam reuerti
uoluisset: omnium quippe rerum inferiorum contemptus ac fastidium
quod in me remansit, per magnum erat, adeo uelle mihi non nisi sordes
& percipere esse uiderentur; & ad oculum uideam quam abiecit & vi-
der nos occupemus, cum illis in haeremus & immanemus.

Cum apud nobilem illam matronam, quam dixi, commorarer, quo-
dam tempore me cordis deliquium corripuit; quod, ut supra dixi, satis
reuerens habere solebam, esto id iam ita intentum non sit. Quod au-
tem illa charitatis ac beneuolentia plena esset; pretiosa quaedam qua ha-
bebat, tum ex aurea, tum e gemmis varijs, ac praesertim unum ex adaman-
tinas, quod magni pretij censebatur, monilia proferri iubebat, existimas
hocum conspectu me mihi restitui ac recreari posse: sed me cum ipsa ri-
debam, miserebatque me hominum, uidentis quid illi aestiment, &, quid
nobis Dominus praeparauerat, considerans: simul apud memetipsum co-
gitaui, quam difficulter & aegre animum ipsa meum possem inducere,
ut haec aliquo in pretio habeam, esto etiam summa adhuc contentione
conmittere, nisi aliarum rerum mihi memoriam DOMINVS aufer-
ret.

Est hoc excellens quoddam animae dominium, imò tam magnum,
ut nesciam utrum id quisquam alius sit intelleturus, quam qui de facto
ipsum possideat: nam haec, est germana & naturalis derelictio & abnega-
tio, eò quod nullo omnino nostro cum labore fiat, Deo faciente omnia,
quia haec ueritates ita representat, & nobis impressas relinquit, ut mani-
feste uideri sit, id nos non aliter quam sic, tali modo, ac tam breui tem-
pore, posse acquirere. Exinde etiam perexiguus in me mortis timor re-
maneat: antea quidem eam valde timere solebam, at iam ei qui Deum
met & seruit, ea mihi facillimum quid esse mihi uidetur: in momento
tempore, se anima ab hoc carcere solutam, & in quiete constitutam uidet.
Quod enim Deus spiritum ita sustollat, eique in hisce raptibus tam sin-
gularia & eximia representet, hoc magnam mihi cum animae a corpore
hoc mortali separatione habere uidetur similitudinem: tunc namque se
in momento, in omni hoc bono constitutam cernit. Nihil autem hic di-
gnum de poena quam in hac separatione & digressione ipsa sentit; etenim
illa parui momenti est, & uerisimile est eos, qui ante dum uiuerent, Deum
ancere dilexerunt, & ea quae uitae huius sunt, iam dudum mente deleru-
erunt, multo suauius mori. Credo etiam hoc non parum mihi, ad ue-
ram nostram patriam agnoscendam, intelligendumque nos, hic non nisi
peregrinos esse, profuisse. Et sane magnum quid est, agnoscere quid in pa-
triam illa sit, & nosse, ubi nam nobis uiuendum sit. Nam si quis in aliquam
regionem, illuc perpetuo commoraturus, proficisci uelit, magno illi ad
uic la-

Anima
domini.

Mors Dei
timenti
facilis est.

Patriam
veram
nosse, ma-
gnum
quid est.

S.
HERESIA

Opera
IN VII
156

viæ labores non senties dos leuamini & subsidio est, antè cõsiderasse & no-
 disse, terrã ad quã rēdit esse huiusmodi, vt in ea quã comodissimè & equi-
 tissimè victurus sit. Conducit hæc consideratio præterea, ad facilitate-
 rum cœlestium cogitationem habendam, vt que sine vlla molestia ani-
 bore conuersationem in cœlestibus habere assuescamus. Quod sancti-
 contemnendum est commodum: nam vel solus cœli aspectus animam
 in se facit descendere; quod enim Dominus aliquod eorum, quæ illic
 specimen ei ostendere dignatus sit, hinc continuò de eo cogitat. Hinc
 interdum, vt me eorum quos illic habitare scio, consortio putem esse
 esse, cum ipsique me recreare; & hi ipsi, soli verè mihi videntur viuere
 viui; homines autem in terra agentes, ita mortui, vt etiam totus orbis
 vniuersi qui in eo sunt, nullum mihi consortium adferre posse videantur
 præsertim cum vehementer illos impetus in me sentio. Omnia namque
 mihi non nisi merum videtur esse somniũ, & quidquid corporeis oculis
 intueor, non nisi mera nuga, & ludicrum quid: quod autem oculis ip-
 tus & animæ aspexi, hoc est quod ipsa ambire desiderat; & non quod
 dammodo illi est, quod adhuc procul ab eo distitam se esse videat. Den-
 singularis quædam gratia est, quam illi Deus facit, cui id genus vult
 communicare; hæc enim mirum in modum eum iuuat, præsertim in
 quædam cruce ferenda: siquidem nihil omnino illi placet, & quidquid
 demum conspicit, fastidio illi est. Et nisi Dominus permitteret, vt
 rum quædam aliquando sequeretur obliuio (quamquam vix hæc
 postea rursus memoriæ recurrant) nescio sanè, quomodo vitam
 here possemus: sit ipse in secula seculorum benedictus & laudatus
 Faxit Deus, per pretiosum quem dilectus eius filius pro me effudit
 sanguinem, ne, cum iam aliquid de tantis bonis me intelligere, & hinc
 sis, aliquatenus frui incipere voluerit, id mihi contingat quod olim
 perbo Lucifero, qui, culpã suã, omnibus quo acceperat bonis & chari-
 matibus excidit. Eum ergo pro eo quod est, supplex rogo, ne hoc
 quam permittat: nam subinde non parum mihi timeo; quamquam
 lia parte, (idque vt plurimum & propè semper) diuina me misericordia
 securam esse iubeat, ipsum, cum tot me peccatis eduxerit, auxiliatorem
 manum suam, quam hætenus porrexit, mihi nequam subtrahat
 vt peream. Hoc, summa animi demissione R. V. ^{am} rogo, vt identidem
 hi ab eo efflagitet. Quas autem hætenus commemoravi gratias, &
 sunt (vt mihi quidem videtur) tam magnæ ac singulares, atque illas
 modò nariabo; idque varias ob causas, ac præsertim ob ingentia, quæ
 de mihi prouenerunt bona, & maximè ob singularem quamdam
 inde anima hausit, fortitudinem: esto singula, si separatim & per se
 derentur, tam magna sint, nihil vt illis comparari posse videatur.

Cum quodam tempore, in vigilia Pentecostes, post sacra Missæ officio peracta, in valde abditum quemdam locum, in quo sæpè aliquid legere solebam, me abdidissem, in libro à Carthusiano quodam composito, legere cepi, ea quæ ad festum hoc pertinebant: cum autem signa è quibus Incipientes, Proficientes, & Perfecti perspicere queunt, num Spiritum Sanctum in se habitantem habeant, legerem, & tres hosce hominum status iam percurrissem; sensi in me, per Dei bonitatem, prout quidem ego intelligere poteram, illum mihi præsentem adesse. Itaque cum ei hoc nomine gratias agerem, simul recordata sum, alias, cum hæc ipsa legerem, hæc omnia mihi maximè defuisse (quia tam clarè & liquido id rã videbam, sicut iam contrarium in me sentio & experior) vnde satis intelligens, id singularem quamdam Domini gratiam esse, considerare apud memetipsam incepti locum, quem ob peccata mea in inferno promerueram. Deoque quam potui maximas gratias egi: videbar namque animam meam non amplius agnoscere, prout quidem eam immutatam videbam. Hæcigitur me considerantem ingens impetus spiritus corripuit, cuius quædam esset occasio vel causa, prorsus intelligere non poteram, tantam autem eius erat vis, vt anima violenter è corpore erumpere velle videretur, quod se ipsa non caperet, imparemque tanto bono admittendo & respiciendo agnosceret. Ea autem impetus erat vehementia, vt me ipsa retinere aut regere non possem, & longè diuersa ab ea, quam alias in me sentieram. Non sciebam quid animæ esset, aut deesset, vel quid veller: vsq; ad eo commota & mutata erat. Quamobrem parieti annexabar; nam, esto desiderem, non tamen subsistere in loco poteram, quod omnes naturæ vires me penitus deficerent. Hoc in statu constituta, video columbam quamdam capiti meo desuper imminentem, longè diuersam ab illis, quas hæc terra conspicimus; neque enim tales, vt illæ, habebat pennas, sed alas velut è conchulis quibusdam, magnum ex se splendorem emittentibus, contextas. Erat hæc communibus nostris columbis maior: videbarque strepitum quem alis suis volaturiendo excitabat, inaudire; volaturum autem tam diu ac posset Angelica salutatio recitari. Ita quidem tum anima mea constituta erat, vt seipsam perdens, etiam columbæ aspectum ex oculis perderet. Spiritus porro, tam bono hospite intra se admissò, prius tranquillatus est: & certè quantum mihi quidem videbatur, tam mirabilis gratia eum & tranquillauit, & consternauit; qua vt iam frui ceperam, paulatim emigrante, successit quies & serenitas mentis, itaque in raptu. Huius autem raptus gloria tam admirabilis & excellens fuit, vt penè omnibus sequentibus festis ita extra me ipsam essem, meiq; ampos, vt quid mihi agerem, aut quomodo tanta in me gratia & fauore caderet, prorsus nescirem. Nihil omnino (vt ita dicam) audiebam

Ludolphus
in vita Iesu
Christi
c. 74. p. 2.

Videt colū-
bam capiti
suo immi-
nentem.

S.
Teresa
Opera
IN VII
158

S. M. Teresa Opera.

M a

aut vi-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ut videbam, idq; ob intensissimum quod interius sentiebam gaudium
Intellexi, me ex eo die summum in sublimiore quodam Dei amore, et
tutibusq; magis heroicis & fortibus, profectum fecisse, & promotum
fuisse: ille in aeternum benedictus & laudatus. Amen.

Eandem etiam columbā vidi aliās capiti cuiusdam Dominici
pendere, excepto quod radij & fulgores alarū ipsius longius se tā distēto
viderentur: simul intellexi fore, ut multas hic Deo animas lucraretur.

Alio tempore vidi, quomodo Beata Virgo Patri illi presentato
de Ordinis, de quo iā supra aliquoties memini, candidissimam cappā
cum daret, atq; mihi se in illius, quod sibi praestitisset, obsequij, dū
strenue allaboravit, ut domus hæc fundaretur, cōpensationē ei bene-
didā vestē dare, idq; in signū quod illius animā ipsa post hac mundam
uaret, & ab omni peccato mortali immunē. Id quoniam ita factum sit, mihi
dubito, paucis enim exinde post annis demortuus est; reliquo autē
tempore & in morte, tantā austeritatem & sanctitatem prætulit, ut quæ
ē coniecturis assequi possum, nullus sit de eo ambigendi locus. Quis
autem Monachus, qui eum morientē viderat, certō mihi affirmavit, se
eo, paulō antequam spiritū in Dei manus traderet, audisse, S. Thomā
visum assistere: mortuus est autem summo cum gaudio, & ardenti
ex hoc ærumnoso exilij loco emigrandi desiderio. Postea subinde
magna in gloria apparuit, & nonnulla secreta aperuit. Oratori pariter
addictus erat, ut etiam in mortis hora, eum ob nimiam corporis debi-
tatem ab ea abstinere vellet, planē non potuerit, ob frequentes quæ-
patebatur raptus. Paulō antequā ex hac vita decederet, litteras mittere
sinit, in quibus me cōsultit, quomodo se in raptibus, qui ei statim post
celebrationē incidebant, ac satis diu durabant, ita ut eos ipse impedire
posset, gereret: sed Deus tandem ei omnium, quos toto vitæ tempore
multos subiit, laborum atque obsequiorum præmium reddidit.

*Relatio
circa Ra-
tionem cu-
iusdam Col-
legij Soc.
Iesu.*

Quoad Rectorem Collegij Soc. Iesu, cuius antea aliquoties memi-
quædam etiam vidi, quantum ad magnas gratias, quas ei Dominus tribu-
bat, quas prolixitatis vitandæ causa, hic referre super te deo. Quod
pore grauis ei superuenit difficultas, quæ magnarum ei persecutio-
afflictionum fuit occasio: cum ergo quadam die sacrum audiret, vidit
sacrosanctā hostia eleuari, Christum Iesum in cruce fixum, qui
quædam consolationis verba, ei denuntianda, dixit, nec non alia, quæ
eū & de futuris præmonebat & quid ipse illius nomine passus esset,
clarabat, simul significans, ut & se ad patiendum disposeret. Magna
ei fuit consolatio, & ad fortiter certandum animos addidit: omnia
tem prout Dominus mihi indicarat, postea ex ordine facta sunt.

Magna quoq; mihi de Religiosis certi cuiusdam ordinis, atq; ad
viam

videtis illo ordine simul indicata sunt: vidi quippe eos in caelo, & quidem
serpentes, alba in manibus vexilla gestantes, nec non alia mirabilia, uti dico.
Vnde Ordinem hunc summa veneratione prosequor, frequenter namque cum
lectatoribus tractavi & egi: & quantum video, vitam agunt conformem
respondentem per omnia eis, quae mihi Dominus de ipsis significauit.

Quada nocte mihi in oratione agenti, Dominus quaedam verba in-
cepit dicere, quibus mihi in mente reuocabat, quae improba & nequa prior
mea vita fuisset, quae mihi & pudore in cutiebant, & non parum affligebant: esto
enim nulla ea ac redine praefertant, tale tamen in homine sensum & dolo-
rem dicit, ut eum penitus conficiant & consumant; & plus in nostri ipsorum co-
gnitione per vnicum horum verborum proficimus, quam assidue etiam ad
multos dies nostram ipsi miseriam ac vilitatem consideramus: verba quippe
haec tam expressam & euidentem veritatem continent, ut ea negare nequea-
mus. Ponebat autem mihi ob oculos, eam quam olium habueram, ad magnas
vanitates propensionem ac voluntatem, dicens, ut magni facerem, quod ipse
voluntatem, quae alias tam male impensa & occupata fuerat, uti mea, in ipso
colloqui ac statui vellet, & quod ipse eam etiam admitteret. Alio tempore dice-
bat, ut meminisses, quoties visa fuerim id ut honorem aestimare & honorifi-
ca quod contra eius honorem pugnabat. Aliquando, ut mecum ipsa perpen-
dit quantum ei deberem, eodem quod, cum grauissimam eum offenderem, & alapa di-
stima ei infligerem, tunc ipse me beneficijs oneraret: si quas habere im-
pensektiones (quae sane paucae non sunt) ita mihi eas Dominus representat,
ut me ipsa tota destruere & consumere videar; & quia eas permultae sunt,
hinc saepe hoc mihi contingit. Euenit nonnunquam, ut, cum me a Confessa-
tione meo reprehensa, per orationem consolari vellem, in ea demum verum &
oportet oportebat, a Domino reprehederet. Ut ergo ad id quod dicere ce-
perat reuertat, cum vitam meam improbam mihi Dominus in mentem ac memoria
reuocare inciperet, ego multis lachrymis effusus, videns me (ut quidem
cristillimo) nihil omnino haecenus egisse, cogitare mecum caepi, num forte
aliquam mihi facere gratiam vellet. Id namque iam longo vsu obseruauit, non
alias solere me singularem aliquam gratiam a Domino recipere, quam cum
ante me peritus annihilauit, ut liquidius sic perspiciam quam illa supra &
extra omne meum meritum sint, atque ideo non nisi a Domino illas proue-
nere mihi persuadeo. Non multo post, spiritus meus ita elauabatur, ut ferere
extra corpus migrasse mihi videretur: hoc autem cum fit, homo saltem non
sentit se in corpore viuere. Vidi hic Sacratissimam Christi humanitatem,
multo gloriosiore & splendidior, quam eam haecenus unquam videram.
Per admirabile & perspicua quamdam notitiam mihi representatum est, quo-
modo ipse sit in sinu Patris; et si, quomodo ibi sit, exprimere non possem;
nam, cum me ipsam non intuendo, me coram diuinitate illa praesentem cernere

Priores
vanitates
& peccata
Dominus
ei in me-
moria re-
uocat.

Cum se an-
nihilabas
tunc gra-
tiam a Deo
recipere
solebas.

Vides filium
Dei in si-
nu Patris.

S.
HERSIA

pepa
IN VI
me

videbar. Ad eod̄ porro inde consternata & constituta mansi, vt aliquoties
 hi elapsi fuisse videantur dies, antequam mihi metip̄si possem restitui
 semperque illam filij Dei Maieſtatem mihi præſentem, eſſi non talem
 qualem antè videram, habere viderer. Hoc porro ſatis intelligebam: ſi
 ita id imaginationi inſculptum maner, vt, eſſi id non niſi quam breuiſſi-
 mo tempore durarit, ipſa tamen hoc ad ſatis longum tempus à ſe dimo-
 nere nequeat; quod & magnam homini adfert conſolationem, nec non
 in ſpiritu profectum. Hanc ipſam viſionem etiam alijs tribus vicibus
 & eſt (vt mihi quidem videtur) omnium, quas mihi Dominus exhibere
 dignatus eſt, viſionum eminentiſſima & altiſſima, inſigneſque ſecum
 fert fructus. Vnde etiam animam ſingulari quodam modo purgat, &
 ſenſualitati hinc noſtræ omnes propè vires eripere videtur: eſt præter
 vehemens quædam flamma, quæ (vt quidem apparet) omnia vires de-
 deria exurit, & in nihilum redigit: nam eſſi deſideria mea (Deo laus)
 res vanas non ferrent. hîc tamen apertiſſimè mihi declaratum eſt, quod
 nia terrena impetia & dominatus inania ſunt. Eſt hoc quoque illuſtre do-
 cumentum, è quo diſcimus deſideria noſtra ſurſum ad puram ventura
 ſuſtollere: manet quoque hîc animæ tanta erga Deum reuerentia
 preſſa, vt quomodo id fiat, exprimere non valeam; ſaltem nimis quæ
 multum differt ab ea quam in terra conſequi poſſumus. Non poteſt
 ma non magnopere mirari, cum conſiderat, quomodo tantam Maieſ-
 tem vnquam offendere auſa ſit, aut aliquis audere poſſit. Hocce vi-
 num effectus, nec non alia huc ſpectantia non dubito quin alijs expo-
 ſuerim; at iam ante dixi, ex illarum vna maius, ex alia minus con-
 tumaciter ſequi; at ex hac ſolet quam maximum ſequi. Cum autem ſacra-
 communionem adibam, & ſublimis huius Maieſtatis, quam videtur,
 cordarer, conſideraremque eundem Dominum eſſe, qui in Sacramen-
 to eſt (imò ſæpè ſe mihi in ſancta hoſtia ſpectandum diſce-
 gnatur) omnes mihi comæ arrigebantur, & planè in nihilum re-
 videbar.

Sed niſi tuam, Domine mi, magnitudinem velares, quiſtorica
 ita abominabilem, & abiectam tanta cum Maieſtate coniungere &
 re auderet? Benedictus ſis tu Domine, teque omnes Angeli & vniuerſa
 creaturæ dilaudent, quod ita res pro imbecillitatis noſtræ ratione am-
 peres, vt eſſi tantis tamque excellentibus donis fruamur, tamen per
 gniam tuam potentiam ita non percellamur, vt præ metu (quod nunquam
 imbecilles, fragiles, & miſeriffimus) ijs frui negligamus. Idem nunquam
 contingere nobis poſſet, quod alias ruſtico cuidam contigit, (reſpon-
 tem quam narro, verè contigiſſe mihi certò conſtat) hic enim cura
 ſaurum, maior erat quam illius erat animus (qui nimis quam par-

Viſionis
 Chriſti
 qui ſunt
 fructus.

Quidam
 annuum
 ob theſau-
 rum emo-
 vitur.

erat inuenisset, cum apud se detinens, in tantam melancholiam & tristitiam incidit, vt paulatim præ angore & nimia solitudine, quòd, quid de illo faceret, nesciret, contabescens tandem expirauerit. Verum u illum non simul inuenisset, sed hunc illi paulatim aliquis per partes dedisset, itaque cum cum familia sustentasset, longè haud dubiè lætior, quam cū pauper erat, vixisset, nec præ angore vitam amisisset. Quam, ò opulentiā mirabili quodam modo animas sustentare nosti, tam ingeniosas illas opes non simul, sed nonnisi paulatim, vt penè eas non videant, ostendendol Cum tantam tamque infinitam Maiestatem, tantillo in subiecto, quale est hostia, absconditam considero, non possum ex illo tempore tantam apud memet ipsam sapientiam non summoperè demirari, vt nesciam, quomodo mihi Dominus & animum & robur det, vt ad illum accedam. Sanè nili is ipse qui tam eminentes mihi gratias dedit, & etiam nunc dat, me corroboraret, non esset possibile, me tanta mirabilia tacendo posse dissimulare, aut plenis vocibus passim non diuulgare. Quid ergò sentire debet misera quædam creatura, qualis ego sum, multis abominatibus onusta, & quæ vitæ suæ dies in tam paruo, ac propè nullo, Dei timore traduxit, cum se ad hunc tantæ Maiestatis Dominum ire confidat, præsertim cum ipse insuper vult vt anima mea ipsum videat: quomodo os tuum, quòd tot aduersus hunc ipsum Dominum verba pertulit, gloriosissimo huic corpori puritati & pietati plenissimo coniungere poterentiam magis animam (quòd scilicet ei prout oportet non seruitur) cruciat & affligit amor, quem pulcherrima illa facies, singulari cum tenentate, affectu, & affabilitate præfert, quam eam timere faciat ac perterreat Maiestas, quæ in illo conspicit. Quis porro mihi sensus fuerit oportet duabus illis vicibus, quibus hoc quòd dixi, videre mihi datum est? Parum curè abest, quin ò Domine mi, & vnica gloria mea, dicam, me magnis illis afflictionibus, quas anima mea sentit, durantibus saltem aliquid ad tuum honorem fecisse: (sed, cheu! nescio quid dicam; nam hæc scribo vix verbum vllum loquens, sentio quippe me turbatum, & meipsum quodammodo impotem, mox vt hæc ipsa ad memoriam reuocaui) si quidè, Domine, hic sensus à me proueniret, bene dicerem, me aliquid ad tuum honorem præstitisse; sed quia ne vnam quidem bonam cogitationem habere possumus, nisi tu illam dederis, hinc id mihi ascribi aut laudi duci non debet. Ego Domine sum debitor, & tu ille quem peccavi & offendi.

Cum quodam tempore sacram communionem accederem, oculis animæ multò clarius, quam corporeis, duos vidi dæmones, & quidem aspectu horrendo deformes. Videbantur hi mihi cornibus suis misera illius Sacerdotis fauces velut circumdare; Dominum autem meum eam in

M m ; Maicsta-

Sacerdos
impurus
nihil dero-
gat Maic-
stati Chri-
sti.

S.
Maicsta

peccavi
in vi
me

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Maiestate quam descripsi, inter Sacerdotis huius manus, in hostia equa mihi iam porrecturus erat, videbam constitutum; vt ad oculum patere manus illas in eum peccasse: vnde facile agnoui, animam illam in verba peccati statu constitutam esse. Quam mirum debebat esse spectaculum tuam, Domine, pulchritudinem inter monstrosas illas larvas & demones videre! Illi coram te, velut pauidi & conterriti, tremebant, & libenter (vt quidem videbatur) inde se subduxissent, si liberam inde abeundi optiam tu ijs facere voluisses. Equidem introitus adeo conturbabar, vt quomodo ven. Sacramentum suscipere potuerim, nesciam, & non modicus me timor occupauit: cogitabam namque apud me in ipsam. Si quidem hæc visio à Deo venisset, Maiestatem illius minimè perturbaturum fuisse, vt quod in anima illa erat malum, ad oculum ego viderem: sed ipse met Dominus mihi dicebat, vt pro illo orarem, seque hoc permittere, vt intelligerem & scirem, quantam verba consecrationis vim habeant. Dicoque non idèò desinere illic præsentem adesse, quamuis qui illa profert sacerdos nequam & scelestus sit, vtque etiam summam eius bonitatem qua se in illas inimici sui manus sistere non grauat, idque tam ad meam quam aliorum vtilitatem notarem. Satis hinc intelligebam, quam maior sit Sacerdotum, vt vitam honestam & ab omni scelere purgant, quam reliquorum hominum obligatio; quamque & graue & horrendum piaculum sit, sanctissimum hoc Sacramentum indignè suscipere; adhæc quam plenum diabolus in animam mortalis scelesti reus dominium habeat. Denique mirè hoc mihi profuit, & satis hinc colligo, quantum ipsa Deo obstricta essem. Sit ipse in sæcula sæculorum benedictus.

*Demoni
in Domini
conspicui
terror.*

*Sacerdotes
quæ optere
ad vitam
bona obli-
gantur.*

*Horribilis
visio de
quodam sine
confessione
mortuo.*

*Dæmones
nō apparēt
interim dū
sacrifica-
tur.*

Simile quid mihi etiam alio tempore contigit, quod me mirum in modum consternauit. Quodam in loco cum essem, contigit quendam, qui ad multos annos satis scelestus (vt quidem intellexi) vixit: ob idem demorari: hunc morbus plusquam biennio detinuerat, & tamen nullis in rebus sese emendasse videbatur. Mortuus quidem est sine peccatorum Confessione, non propterea tamen mihi videbatur inferno tradendus. Interim dum cadauer loculo imponitur, plurimos dæmones illud arripere, & velut ludibundos ac plaudentes, diris id modis tractare vidi. Hoc me non parum perterruit, ingentibus namque vncis id huiusmodi illucrabant. Cum autem eâ, quâ aliorum corpora solent, pompæ ritu ipsum ad sepulchrum deferri viderem, mecum Dei bonitatem contempnere; quod scilicet omnibus passim patere nollet, hanc animam sibi inimicam esse, ne quod inde illi probrum & infamia accideret. Quod autem videram, ita me affecerat, vt penè mentis imposibile iam quam diu funebre sacrum durabat, nullos spectabam dæmones.

cum corpus iam sepulchro iniiciendum esset, tanta in eum dæmonum multitudo ad ipsum excipiendum parata aderat, vt hoc videndo extra meipsum essem: imò non paruo mihi opus erat animo, ad hunc dolorem meum deforis non prodendum. Cogitabam porro, quam diris in animam seuire modis deberent, cum tale in misellum corpus dominum exercerent. Vtinam qui in malo statu sunt, viderent, quod ego tunc vidi; quod vsq; adeò horrendum erat, vt mirè id, ad illos à vitæ scelerum consuetudine reuocandos profuturum existimè. Omnia hæc magis in me agnoscere faciunt, quid Deo debeam, & à quibus malis ac periculis me liberauerit. Non sine magno timore eram, quoad usq; Confessio meo rem aperui, verebar enim, ne aliqua diaboli hic subesset, illusio, ad animam illam infamandam, esto ipsa non vsq; adeò bona & timorata vulgo haberetur. Certè quoties rei huius memini, quamuis etiam illusio diabolica non esset, non possum non timere.

Sed quia de visionibus quo ad defunctos loqui iam cœpi, referre hic quaedam volo, quæ mihi hoc in genere Dominus de nonnullis animabus reuelare dignatus est; non quidem de omnibus, sed de admodum paucis, vt & breuis sum, & quia minimè id necessarium est, id est, quia nulla hinc ad aliquem manatura est utilitas. Dicitur mihi est, ex hac vita decessisse, quemdam, qui olim Prouincialem nostrum egerat, sed, cum demortuus est, alteri prouinciæ præerat: hic mecum olim egerat, eique ob quædam quæ mihi ostenderat beneficia, aliquot nominibus deuincta eram: vitæ autem eius ratio honesta in primis erat ac proba. Vt ergo eum demortuum audiui, mirum in modum turbata sum, quia de saluatione eius timebam: viginti quippe annis superiorum egerat: quam ego rem certè valdè timeo? nam mihi perquam periculosum videtur, animarum regimen habere. Itaque magno cum dolore me intra quoddam oratorium abdidi, omniaque bona opera, quæ toto vitæ tempore vmquam egeram, (quæ sanè parua admodum fuerunt) in illum transtuli; vnde Dominum rogabam, vt per sua merita adimplere dignaretur, quod animæ illi, vt purgatorijs flammis posset egredi, deesset. Me ergo Dominum, quam poteram enixissime rogante, videbatur is de profundo terræ ad dextrum latus meum prodire, & mox illum, magna cum lætitia & gaudio, in cælos ferri conspexi. Fuertis, dum viueret, grandævus & multorum annorum; sed iam mihi apprensus, quasi trigenarius, aut etiam iunioris ætatis esse videbatur, facies autem illius miro fulgore radiabat. Pauco tempore hæc me visio durabat; sed ita ex ea affecta & consolata mansi, vt illius me eundem mors nunquam amplius contristare potuerit, tametsi eam plurimæ peracerbè ferrent, quod omnibus percarus esset. Consolatio porro, quam

*Varia visio-
nes de ani-
mabus
defuncto-
rum.*

*Merita
sua dat pro
redemptio-
ne cuiusdã
anima e
purgate-
rio.*

S.
HERESIA

peccata
in vi
me

quam anima mea hinc sensit, tam erat magna; nihil ut aliorum laudat
 curarem, & dubitare nullatenus possem quin bona haec esset visio, nulla
 inquam in ea illuso subesset. Vix duae tunc elapsae erant hebdomadae
 postquam ex hac vita migrasset; nihilominus omni qua poteram cogita-
 tione procurabam, ut pro animae eius refrigerio, & alij & ego Deum
 garem; excepto quod ipsa eo ardore & contentione cum non commo-
 darem, quo quidem commendassem, si quae ante dixi non vidi sem, de
 enim Dominus tale quid mihi circa aliquam animam ostendit, & ego
 de in pro eadem intercedere volo, plane perinde mihi facere videor
 ut impedire id nequeam) ac si quis diviti & non egenti elemosinam da-
 ret. Postea vero comperi (procul enim hinc mortuus est) eequod mon-
 genus ei Dominus immisisset, ut pote quae ita circa instantes omnes zeli-
 cauit, ut non maximopere admirari, visio, quanto cum dolore, patiens
 lachrymis, & animi humilitate, e vita migraret.

*Vi let anti-
 m-ant pur-
 gatorio ex-
 ire.* Contigit in domo nostra, etiam Monialem quamdam, ferventem
 Dei ancillam, ex hac vita migrare: vix sesquidies effluerat, cum, inter
 dum in choro officia pro eius anima peragerentur, & quaedam de sacri-
 bus ad vnius e lectionibus illo in officio legi solitis medium iam per-
 nisset, ego illi adstans, ut eam in versiculo recitando adiuverem, animam
 defunctae vidi, quae ab illa qua priorem illam videram parte exurgit
 recta in caelum ascendere videbatur. Non erat haec visio imaginaria
 superior illa, sed talis, quales illae quas supra retuli; non minor tamen es-
 des deberetur, quam illis quae corporeis videntur.

*Item A-
 liam.* Aliam etiam Monialem octodecim circiter aut viginti annorum
 eodem nostro conventu emori contigit: semper illa, quoad vixit, debili
 infirmaque fuit valetudine, pietatis studiosissima, chori amantiissima,
 in defessa virtutum omnium cultrix. Hinc putabam, illam ad purgato-
 rium non descensuram, sed merita plurima illi superfutura; plurimum
 enim cum morbis in vita luctata erat. Interim vero cum exequit e celestibus
 tur, antequam sepulturae traderetur, quatuor post mortem horis, presen-
 tiebam illam purgatorio tempore exire, & in caelum abire.

*Quendam
 de Soc. Jesu
 in calis as-
 cendere
 vises.* Quodam tempore in templo cuiusdam Collegij Societatis lesu-
 gens, illamque, quam aliquando me habuisse dixi, & etiamnum habeo
 nimis & corporis angustiam sentiens, ita me introsum constitutam
 factam inveni, ut ne vnam quidem cogitationem bonam habere
 posse viderer. Hac ipsa nocte quemdam de fratribus Coadiutoribus
 legij illius emori contigit: pro cuius anima cum prout poteram
 & sacerdotis cuiusdam de hocce Collegio sacrum pro eo audirem,
 timide ad me ipsam introverta, magna illum in gloria, & Do-
 NVM una cum ipso, in caelos ascendentem conspexi. Intellexi

TH

0

de singulari favore fieri; quod Maiestas illius vnà cum illo ascende-
ret.

Quidam Ordinis nostri Monachus, vir admodum pius & religio-
sus, grauiter aegrotabat: cum autem ipsa sacro interesset, magna me re-
colleccio mentis occupauit, vidique in ea illum iam exspirasse, & rectà ad
cælum, non transito purgatorio, tendere. Eadem omnino hora, vt post
intellexi, mortuus est, qua illum in cælum abeuntem vidi. Mirabar ma-
gno opere, quod purgatorio non adiudicaretur: sed intellexi, mirè illi, quo
minus eo abiret, bullas Ordinis profuisse, eò quod Religiosus fuisset, qui
sua professionis regulam & votum quam exactissimè seruasset. Nescio
sanè, cur mihi hoc indicatum fuerit: sed (quantum intelligo) hæc ratio
fuisse debuit, vt scilicet scirem, quod monachum esse, non in sola veste si-
tum sit, sed in eo vt in illa quis ad maioris perfectionis statum, qui solus
monachum facit, tendat.

Plura de his loqui nolo, neque enim (vt dixi) id necesse est, quam-
uis multarum animarum statum mihi Dominus reuelare dignatus est:
sed omnibus quas vidi animabus, nescio an vlla purgatorium euase-
rit, præterquam Religiosi illius, de quo antè paulò locuta sum; item
sancti P. F. Petri de Alcantara, nec non illius Dominicanus, cuius antè me-
mini. Quoad aliquos vero, placuit Domino viderem, ad quem gloria
gradam euecti essent; illis ipsos in locis spectandos exhibens, quæ in cæ-
lis obriuerunt: magna autem est inter hunc & illum, & vnum & alium, dif-
ferentia.

CAPVT XXXIX.

**INDEM PROSEQUITVR MATERIAM, ET EXIMIAS SIBI
à Domino præstitas gratias recenset: refert promississe sibi Dominumbe, ne se fa-
cturum illis, pro quibus ipsa eum rogaret: & singularia quedam nar-
rat exempla, in quibus factum sibi promissum Ma-
iestas eius præstitit.**

Cum quadam die Dominum importunis precibus rogarem, vt cui-
dam cui multum ipsa debebam, oculorum lumen, quod penitus a-
miserat, & cuius ipsa proinde vicem miserabat, restitueret; vererer autem,
vt ob peccata mea me orantem Dominus non exaudiret; apparuit mihi
spiritus & aliàs mihi apparuerat, sinistraq; manus suæ vulnus mihi osten-
dere incepit; dextrâ autem clauum magnum, qui eidem infixus erat, edu-
cere: illum autem extrahendo, videbatur simul & carnis frustilla extra-
here: vt facillè colligere esset, summo sine dolore id non fieri, qui sanè ma-
gnam in me erga eum commiserationem excitauit; simul etiâ mihi dixit,

S. M. Teresæ Opera.

N n

quan-

Item aliis
Carmeli-
tam.S.
TeresiaOpera
IN VI
168Quomodo
ei Domi-
nus appa-
ruerit.